

Prescripția extintivă în viziunea legiuitorului român.
Continuitate și inovație

La prescription extinctive dans la vision du législateur roumain
Continuité et innovation

Legislative vision of the extinctive prescription
Continuity and innovation

Chitu Andra Filofteia, grupa 106, seria I, anul I

David Ioan Mircea, grupa 317, seria III, anul III

Cuvinte-cheie: prescripție, începutul, suspendarea, întreruperea, natura juridică

Mots-cle: la prescription, le debut, la suspension, l'interruption, la nature juridique

Keywords: the prescription, the beginning, the suspension, the interruption, the juridical nature

Rezumat: Prescripția extintivă este o instituție complexă, ce implică o serie de efecte regăsite în mai multe ramuri de drept. În materia dreptului civil, titularul dreptului subiectiv se poate prevala de acțiunea prin care își poate realiza dreptul, dar în același timp, prescripția reprezintă o sancțiune a titularului delincent. Importanța acestei instituții reiese și din faptul că se bucură de o reglementare încă din legislația anterioară, aspect ce contribuie la consolidarea și perfecționarea ei. În vederea elaborării acestei lucrări, am considerat că o problemă interesantă este ridicată de prescripția extintivă întâlnită în toate sistemele de drept. Ca puncte de referință am ales în analiza noastră sistemul românesc, cu trecerea de la Vechiul Cod Civil (adoptat în 1864) la Noul Cod Civil (adoptat în 2011).

Résumé : La prescription extinctive c'est une institution très bien réglementée dans tous les domaines du droit. Nous avons fait une recherche sur le problème de prescription dans le droit civil avec tous les effets et les situations spéciales qui existent dans le système de droit roumain. Le début de la prescription, la suspension ou l'interruption sont des moments dans le cours de la prescription qui influencent le droit subjectif de son titulaire.

Summary: This institution of extinctive prescription, also called liberatory, represents an institution of an overwhelming importance for all the branches of law that is necessary to any judicial system, representing an efficient modality of ensuring stability and security within the legal relationships. The extinctive prescription is a sanction which consists of the extinction of right of action which was not exercised in the period of limitation. The present work aims at achieving a minute analysis of the institution as follows and also to create a comparative aspect as far as the institution of prescription is presented in the Ancient Civil Code (1864) and in the New Civil Code (2011).

Sectiunea 1.Noțiuni introductive despre prescripție

§1.Definiție

Pentru a putea defini prescripția extinctivă este necesară invocarea textului legal- Decretul nr.167/1958 potrivit căruia:” la acțiune, având un obiect patrimonial se stinge prin prescripție dacă nu a fost exercitat dreptul în termenul stabilit de lege”. Potrivit Vechiului Cod Civil, din acest text reies două consecințe privitoare la instituția prescripției: pe de o parte, prin prescripție nu se stinge în întregime dreptul subiectiv și nici obligația civilă corelativă, ci doar dreptul la acțiune în sens material, pe de altă parte, prin prescripția extinctivă se produce o schimbare juridică a dreptului subiectiv.

Concluzia doctrinei Vechiului Cod Civil este aceea că prescripția extinctivă poate fi definită ca: “mod de transformare a conținutului raportului juridic civil constând în stingerea dreptului de realizare silită a obligației corelative din cauza neexercitării termenului stabilit de lege”.¹

§2.Reglementarea prescripției extinctive în Vechiul Cod Civil și în Noul Cod Civil

În ceea ce privește reglementarea modernă, adoptată de legiuitorul român în anul 2011, prescripția apare în cod începând cu articolul 2500, de unde doctrina deduce că ar fi vorba despre o “sanctiune” adusă titularului dreptului subiectiv care nu mai are posibilitatea de a-și exercita dreptul la acțiune, după ce a expirat termenul prevăzut de lege. Conflictul între “mod de transformare” și “sanctiune”, pare să fie tranșat în legislația modernă în favoarea sancțiunii, întâlnindu-se, de asemenea, numeroase diferențe față de prevederile fostului Decret nr.167/1958.

O primă diferență este regăsită între fostul articol 18 și art 2512 NCC, unde se constată clar că legiuitorul modern interzice ca organul de jurisdicție competent să aplice prescripția din oficiu, situație permisă în Vechiul Cod Civil. Mai mult de atât, potrivit prevederilor art 2512 alin.(3) se stipulează expres că prescripția nu poate fi invocată din oficiu nici măcar în momentul în care ar fi vorba despre interesul statului sau al unității administrativ-teritoriale.

O a doua modificare constă în posibilitatea părților de a renunța sau de a modifica termenele de prescripție. Această situație era interzisă în vechea legislație, dar Noul Cod Civil instituie cu succes, posibilitatea ca părțile care au capacitate deplină de execuție, să modifice (prin acord expres) durata termenelor de prescripție- așa cum consfințește art.2515 alin (3).Diferența este semnificativă, deoarece în Decretul nr.167/1958 prevedea că :”orice clauză care se abate de la reglementarea legală a prescripției extinctive este nulă”.²

¹ Gh.Beleiu- Introducere in drept civil.Casa de Ed. Si Presa Sansa, Bucuresti,1993, pag. 210

² Gabriel Boroi si Carla Anghelescu-Curs de drept civil.Parrea generala,Hamangiu ,2012, pag. 289

Sectiunea 2.Domeniul de aplicare al prescripției extinctive

Prin “domeniu de aplicare” doctrina înțelege sfera drepturilor subiective ce cad sub incidența instituției prescripției extinctive. În mod concret se dorește a se stabili prin raportarea tuturor drepturilor subiective civile, la instituția prescripției, astfel încât se face diferențierea clară între: drepturile subiective prescriptibile și drepturile subiective imprescriptibile. Pentru a putea determina acest domeniu, doctrina a apelat la două principii ce sunt utilizate și astăzi: natura dreptului subiectiv (patrimonial/ nepatrimonial) și actul normativ în care există reglementarea.³

Un element de continuitate între reglementarea veche și cea nouă există atunci când prescripția este abordată în funcție de natura dreptului subiectiv. Atât în Vechiul Cod Civil, cât și în Noul Cod Civil în mod similar.

§1.Domeniul de aplicare în cadrul drepturilor patrimoniale

În cadrul acestei subsecțiuni, trebuie să se facă distincția clară între: drepturile de creanță și drepturile reale. În ceea ce privește drepturile de creanță, acestea ca regulă sunt prescriptibile, aducându-se ca temei de drept art.1 alin(1) coroborat cu art.21 din Decretul nr.167/1958, totuși regula se bucură și de câteva excepții, printre care se numără: acțiunea având ca obiect partea cuvenită din rezerva de prime în asigurările facultative de personae - acele drepturi ale asiguraților asupra sumelor rezultând din rezerva de prime ce se constituie pentru asigurări de plăți scadente în viitor (dreptul la suma de răscumparare ca urmare a expirării sau împlinirii unui anumit termen), așa cum prevede art.40 din Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România.⁴

Aceeași excepție regăsită în materia asigurărilor și reasigurărilor, este transpusă și în legislația modernă, în art.2237 NCC, iar regula potrivit căreia drepturile de creanță sunt prescriptibile este consfințită în art.2501 alin.(1) NCC.

În ceea ce privește drepturile reale, doctrina apreciază că regula este imprescriptibilitatea. Vechea reglementare conține o prevedere în acest sens în Decretul nr.167/1958 unde prevede că: “nu se aplică dreptul la acțiune privitor la dreptul de proprietate, uzufruct, uz, abitație, servitute și superficie” completându-se cu ceea ce doctrina a remarcat, și anume că drepturile reale sunt limitate la număr spre deosebire de drepturile de creanță, motiv pentru care stabilirea prescriptibilității sau a imprescriptibilității se face pentru fiecare drept în parte.

Noul Cod Civil, în art.2501 alin (1) prevede că și drepturile reale ar fi prescriptibile extincțiv atât timp cât legea nu prevede altfel, însă există reglementări care prevăd clar că unele drepturi reale sunt imprescriptibile.

Dintre aceste drepturi imprescriptibile, amintim: acțiunea în revendicare imobiliară/ mobiliară întemeiată pe dreptul de proprietate publică, indiferent dacă proprietarul este statul sau unitatea administrativ-teritorială, acțiunea de partaj (prin care se cere împărțirea bunurilor aflate în proprietate comună.

³ Gh.Beleiu- Introducere în drept civil.Casa de Ed. Si Presa Sansa, Bucuresti,1993, pag. 212-214

⁴ Gabriel Boroi-Drept civil.Partea generala,Ed All, 1998,pag. 295-297

Totuși există și acțiuni reale prescriptibile, iar printre acestea se numără: acțiunea confesorie (prin care se urmărește apărarea dreptului de uzufruct) și acțiunea în apărarea dreptului de administrare, a dreptului de concesiune și a dreptului de folosință cu titlu gratuit.⁵

§2. Domeniul de aplicare în cadrul drepturilor nepatrimoniale

În materia drepturilor nepatrimoniale se utilizează principiul potrivit căruia protecția acestor drepturi pe calea justiției, nu este limitată în timp, putându-se obține oricând. Acest principiu nu se bucură de o consacrare expresă în legislația română, dar existența sa este unanim acceptată, fiind dedus printr-o interpretare per a contrario a art.1 alin(1) din Decretul nr.167/1958:” dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial”- vizează în special drepturile de creanță.⁶

Sectiunea 3. Cursul prescripției extinctive

Dat fiind faptul că obiectul studiului îl constituie o instituție complexă,legiuitorul român,atât în vechea reglementare cât și în noua reglementare a optat pentru împărțirea acesteia în mai multe etape,printre acestea regăsindu-se : începutul prescripției extinctive, suspendarea prescripției, întreruperea și repunerea în termenul de prescripție.

În ceea ce privește începutul prescripției extinctive,există o distincție între viziunea obiectivă a Vechiului Cod Civil și viziunea subiectivă a Noului Cod Civil.Astfel,legiuitorul tradițional statua că « Nicio prescripție nu poate începe să curgă înainte de a se naște acțiunea supusă acestui mod de stingere »⁷.Din această reglementare rezulta faptul că se facea fie o confuzie între nașterea dreptului la acțiune cu începutul prescripției, fie se pun în același plan cele două momente deși ele ar trebui clar departajate.Nășterea dreptului subiectiv la acțiune este în momentul în care dreptul subiectiv este încălcat, însa începutul prescripției extinctive este data la care titularul dreptului la acțiune are posibilitatea materială și juridică de a acționa în justiție.Date fiind aceste clarificări,doctrina își pune întrebarea cum se poate acționa în justiție,atat timp cât titularul dreptului încălcat nu a luat la cunoștință în mod efectiv despre această încălcare.⁸

Spre deosebire de perspectiva Vechiului Cod,Noul Cod abordează aceasta chestiune din perspectiva subiectivă, așa cum este prevăzut în art.2523 : « Prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau,dupa împrejurari,trebuia sa cunoasca nasterea lui ».Pe langa aceasta ipoteza,ce se dovedește a fi una generală,există și ipoteze în care determinarea termenului de prescripție trebuie să se faca expres,dacă există motive serioase.

Prin noua reglementare, legiuitorul a încercat să evite riscul ca prescripția să se împlinească înainte ca ea să fi început efectiv să curgă,deoarece titularului dreptului la acțiune nu i se poate reproșa

⁵ Gabriel Boroși și Carla Angheliescu-Curs de drept civil.Parrea generală,Hamangiu ,2012, pag. 300-301

⁶ Marian Nicolae –Drept civil roman.Curs selectiv pentru licența, Ed.Edit Press Mihaela SRL, București, 1997

⁷ Art.1886 C.civil 1864

⁸ Marian Nicolae-Tratat de prescripție extintivă, Ed. Universul Juridic,2010, pag. 1169

inacțiunea,cât timp nu avea posibilitatea reală de a face acte interruptive, din cauza necunoașterii existenței dreptului sau a exigibilității acestuia ori a celui care ar fi ținut să răspundă.⁹

a) Dreptul la acțiunea în executarea prestațiilor

În această materie,reglementarea din Decretul nr.167/1958 era implicită,spre deosebire de Noul Cod care prevede în mod expres în art.2526:” când e vorba despre prestații successive,prescripția dreptului la acțiune începe să curgă de la data la care fiecare prestație devine exigibilă,iar dacă prestațiile alcătuiesc un tot unitar, de la data ultimei prestații neexecutate ».

Dacă prestațiile succesive au caracter individual, prescripția începe să curgă separate,de la data la care fiecare prestație devine exigibilă.Însa, în situația în care prestațiile alcătuiesc un tot unitar, prescripția începe să curgă la data scadenței ultimei prestații neexecutate, iar nu la data fiecărei prestații neexecutate.¹⁰

b) Dreptul la acțiune în repararea pagubei cauzate printr-o faptă ilicită

Asupra acestui drept se poate observa o suprapunere a prevederilor legale din Decretul nr.167/1958 cu cele ale Noului Cod Civil, prin stabilirea a două momente de la care începe să curgă prescripția :este vorba de un moment subiectiv care constă în data când cel pagubit a cunoscut sau a trebuit să cunoască atât paguba, cât și pe el care răspunde de ea și un moment obiectiv- când păgubitul trebuia să cunoască atât paguba,cât și pe cel răspunzator de ea (stabilirea este făcută de instanța de judecată).

c) Dreptul la acțiune în anularea actului juridic

Asupra acestui drept se face discuție în ceea ce privește raporturile dintre părți,dar și raporturile dintre părți și terți.În cazul raporturilor dintre părți, există o reglementare similară în Decretul nr.167/1958 cu cea din Noul Cod Civil, prescripția începe să curgă în funcție de cauza de anulabilitate :

1. Pentru violența exista un singur moment obiectiv de la care prescripția începe să curgă,adică din ziua în care violența a încetat.
2. Pentru dol, autorul sau nu trebuie să fie exonerat de răspundere cât timp manoperele dolosive n-au fost descoperite de către victima lor,există un singur moment subiectiv- ziua în care dolul a fost descoperit.
3. Pentru celelalte cauze de anulare (eroare, lipsa discernământului),discuția oscilează între momentul obiectiv- care coincide cu expirarea termenului de 18 luni de la încheierea contractului, dar acele 18 luni fiind un termen legat și momentul subiectiv- data la care a fost cunoscută cauza de anulare.

---

⁹ Marian Nicolae-Tratat de prescripție extinctivă,Ed. Universul Juridic,2010, pag. 1171

¹⁰ Marian Nicolae-Tratat de prescripție extinctivă, Ed. Universul Juridic,2010, pag. 1173

A doua analiză se realizează asupra suspendării prescripției extinctive. În cazul acesteia, Noul Cod Civil reglementează cazurile generale și cazurile speciale de suspendare. Printre cele generale se numără și : între soți, cât timp durează căsătoria și nu sunt separați în fapt, cât timp debitorul în mod deliberat ascunde creditorului existența datoriei sau a exigibilității sale, în cazul în care titularul dreptului sau cel care l-a încălcat face parte din forțele armate ale României, cât timp acestea se află în stare de mobilizare sau război.¹¹

Privind într-o manieră de ansamblu, pe lângă cazurile generale regăsite în art.2532 NCC, unele dintre acestea se regăsesc într-o formă mai mult sau mai puțin diferită în Decretul nr.167/1958, motiv pentru care precizările facute în vechea reglementare rămân valabile și după intrarea în vigoare a Noului Cod Civil.

Un aspect interesant și subliniat de doctrina modernă este cel care face trimitere la termenul suspensiv. Efectul suspensiv se produce numai în situația în care cauzele enumerate de legiuitor intervin după ce prescripția a început să curgă. În cazul în care ele intervin înainte ca prescripția să înceapă să curgă, efectul poate fi unul de amânare sau de intarziere a începutului prescripției.

Dintre cauzele generale, am ales pentru a fi analizate acele situații ce prezintă o relevanță comparativă în cele două reglementari, fie ele sunt prevăzute similar, fie există diferențe semnificative între ele.

Unul dintre acele cazuri este **ascunderea existenței creanței sau a exigibilității acesteia**- este un element de noutate pe care legiuitorul român modern l-a adăugat, nefiind întâlnit în Decretul nr.167/1958. Din textul art.2532 reiese că prescripția este suspendată și atunci când debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia. Concluzia este că suspendarea atâta timp cât debitorul ascunde în mod deliberat înscrisul constatator al creanței sau exigibilitatea acesteia.

Concilierea sau reclamatia prealabila

Există anumite litigii în a caror rezolvare este necesară o procedură prealabilă, despre care reglementarea în materia prescripției amintește. Noul Cod, în art.2532 pct.7 statuează că prescripția se suspendă ori de câte ori legea prevede obligativitatea sau posibilitatea parcurgerii unei proceduri prealabile, în vederea soluționării litigiului într-un mod amiabil. O reglementare similară există și în Decretul nr.167/1958 unde se prevedea că atât timp cât titularul dreptului subiectiv a apelat la o procedură prealabilă, nu a cunoscut și nici nu trebuia să cunoască rezultatul acestei proceduri, însă nu pentru o perioadă mai lungă de trei luni de la data înregistrării cererii, dacă legea nu a stabilit un alt termen.¹²

De asemenea, doctrina de specialitate face o prevedere în ceea ce privește obligativitatea procedurii prealabile. Suspendarea nu intervine în funcție de caracterul facultativ sau obligatoriu al procedurii, ci intervine oricând titularul dreptului subiectiv a apelat la aceasta formă procedurală în vederea soluționării amiabile a litigiului.

¹¹ Gabriel Boroi și Carla Angheliescu-Curs de drept civil. Partea generală, Hamangiu, 2012, pag. 340-341

¹² Marian Nicolae- Tratat de prescripție extinctivă, Ed. Universul Juridic, 2010, pag. 1176

Participarea la forțele armate ale României, care sunt pe picior de război

În privința participării la forțele armate ale României, doctrina a dat dovadă de continuitate deoarece aspectele au fost reglementate și în Decretul nr.167/1958 urmând a fi preluate într-o manieră similară și în Noul Cod Civil. Articolul 2532 pct.8 interesează condiția esențială,ca debitorul obligatiei si creditorul acesteia sa faca parte din fortele armate ale Romaniei, iar trupele să fie în stare de mobilizare sau să fie pe picior de război. Nu reprezintă un element relevant calitatea pe care aceștia o au în cadrul trupelor, fie că sunt soldați sau simpli civili, suspendarea intervine ori de câte ori trupele sunt mobilizate.

Forța majoră

Situația forței majore este des intalnită în practica judiciară română, motiv pentru care ea are o reglementare similară în cele două coduri.Noul Cod prevede că prescripția este suspendată și în cazul în care cel împotriva căruia curge prescripția este împiedicat de un caz de forță majoră să facă acte de întrerupere, cât timp nu a încetat această împiedicare.

O diferență între cele două reglementări se observa asupra defînirii conceptului de « forță majoră »,care nu este prevăzut expres în cuprinsul Decretului nr. 167/1958, dar care este reglementat de legiuitorul modern in art.1351 alin.3 ca fiind « orice eveniment extern, imprevizibil,absolut invincibil și inevitabil »¹³

Efectele suspendării sunt,de asemenea , reglementate similiar in cele două acte normative.Este vorba de un efect general și de un efect special.

Efectul general care presupune că « de la data când cauza de suspendare a încetat, prescripția își reia cursul, socotindu-se pentru împlinirea termenului și timpul scurs înainte de suspendare »¹⁴,iar beneficiul suspendării poate fi invocat,potrivit aceluiași Nou Cod Civil, « numai de către partea care a fost împiedicată să facă acte de întrerupere,în afara cazului în care prin lege se dispune altfel. »¹⁵

Efectul special face trimitere la faptul că « prescripția nu se va implini mai înainte de expirarea unui termen de 6 luni de la data când suspendarea a încetat, cu excepția prescripțiilor de 6 luni sau mai scurte, care nu se vor împlini decât după expirarea unui termen de 1 luna de la încetarea suspendării »¹⁶

Întreruperea prescripției extinctive

---

¹³ Marian Nicolae- Tratat de prescripție extinctivă, Ed. Universul Juridic,2010, pag. 1180

¹⁴ Art. 2534 alin.1 NCC

¹⁵ Art.2535 NCC

¹⁶ Art.2534 alin.2 ,text similar cu cel al Decretului nr.167/1958- art.15 alin.2

Etapa întreruperii cursului prescripției relevă o serie de asemănări, dar și de deosebiri între reglementarea Decretului nr.167/1958 și Noul Cod Civil. Este vorba despre existența atât a unor cauze generale, dar și de cauze speciale ce duc la această întrerupere.

Asemănarea între reglementări este observată în caracterele și trăsăturile juridice ale cazurilor, care sunt tratate în mod identic : sunt legale, sunt limitative, produc efecte de drept (nu ope iudicii, nici ope exceptionis).

Cu o relevanță deosebită, printre situațiile de întrerupere se numără și cererea de chemare în judecată sau arbitrală - caz în care prescripția este întreruptă prin orice cerere de chemare în judecată ori arbitrală, indiferent dacă este formulată sub forma unei cereri introductive în instanță (cererea reconvențională) sau accesorie (constituirea ca parte civilă). Condițiile ce trebuie îndeplinite în vederea întreruperii, sunt prevăzute în mod asemănător în Decretul nr.167/1958 și în Noul Cod :

- a) cererea să fie introdusă la o instanță judecătorească sau alt organ cu atribuții jurisdicționale
- b) să privească fondul dreptului sau cel puțin să tindă la recunoașterea ori conservarea lui.
- c) să fie serioasă (renunțarea/perimarea cererii sau neexecutarea hotărârii de condamnare în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, demonstrează neîndeplinirea acestei condiții, lipsa de staruință ori de convingere în vederea realizării dreptului dedus judecații)
- d) să fie admisă printr-o hotărâre definitivă cu autoritate de lucru judecat.¹⁷

Efectele sunt stabilite în mod similar în cele două reglementări, însă într-o manieră detaliată în noua reglementare. Cel care beneficiază de efectul întreruperii este cel de la care emană actul întreruptiv și nu poate fi opus decât celui împotriva căruia a fost îndreptat un asemenea act, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.

Al doilea efect se bazează pe faptul că prescripția a fost întreruptă prin recunoașterea de către cel în folosul căruia curgea, efectele întreruperii profită celui împotriva căruia a curs și nu pot fi opuse decât autorului recunoașterii.

a) dacă întreruperea s-a produs prin efectul recunoașterii, va începe să curgă o nouă prescripție de același fel cu cea înlăturată, adică prescripția dreptului la acțiunea condamnatorie (« dreptul la acțiune în sens material » cum era reglementat în Decretul nr.167/1958)

b) dacă întreruperea s-a produs prin efectul cererii în justiție, va începe o nouă prescripție având un alt obiect - prescripția dreptului de a obține executarea silită (« prescripția dreptului de a cere executarea silită » din Decretul nr.167/1958)

c) dacă întreruperea s-a produs în urma constituirii ca parte civilă în procesul penal ori prin efectul începerii urmăririi penale, iar inculpatul nu a fost condamnat la despăgubiri civile sau la repararea în alt mod a prejudiciului cauzat, va începe să curgă o nouă prescripție de același fel cu cea înlăturată, adică dreptul la acțiune condamnatorie.¹⁸

¹⁷ Marian Nicolae - Tratat de prescripție extinctivă, ed. Universul Juridic, 2010, pag. 1180

¹⁸ Marian Nicolae - Tratat de prescripție extinctivă, ed. Universul Juridic, 2010, pag. 1182-1185

Optica pare puțin diferită asupra întinderii efectului întreruptiv. Potrivit Noului Cod Civil, întreruperea produce efecte relative în sensul ca efectele profită doar celui de la care emană actul de întrerupere și nu pot fi opuse decât celui împotriva căruia este îndreptat un asemenea act.

Optica diferă asupra obligațiilor indivizibile sau a celor solidare, efectele întreruperii se extind asupra celorlalți cocreditori ori codebitori, iar în cazul garanțiilor personale, spre deosebire de soluția actuală regăsită și în Vechiul Cod Civil, întreruperea prescripției împotriva debitorului principal sau fideiuzorului produce efecte în privința amândurora.¹⁹

Bibliografie:

1. *Marian Nicolae- Tratat de prescripție extinctivă, Ed. Universul Juridic, 2010, p. 1169, 1171, 1173, 1176, 1180, 1182-1185.*
2. *Gh. Beileu- Introducere în drept civil. Casa de Ed. Si Presa Sansă, București, 199, p. 210.*
3. *Gabriel Boroi si Carla Anghelescu-Curs de drept civil. Partea generală, Hamangiu, 2012, p. 289, 300-301, 340-341.*
4. *Gabriel Boroi-Drept civil. Partea generală, Ed All, 1998, p. 212-214, 295-297*
5. *Marian Nicolae –Drept civil român. Curs selectiv pentru licență, Ed. Edit Press Mihaela SRL, Bucuresti, 1997*

---

¹⁹ Art. 2543 NCC

